

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tăbărași” Iași, ROMÂNIA

Publicație lunară

Iulie Cuptor)
nr. 7 (33) / 2019

Credința - izvor de pace

Citiți în pagina 1

Cum testezi dacă ai iertat
pe cineva cu adevărat?

Citiți în pagina 6

Sfântul prooroc Ilie
Tesviteanul

Citiți în pagina 14

Rugăciunea lui Iisus e un
medicament pentru suflet

Citiți în pagina 4

Biserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Credința - izvor de pace

*A*m scris și în alt articol că, dacă perioada postului a trecut, nu trebuie să treacă și scopul acestuia. Dacă ne aducem bine aminte, scopul postului nu este altceva decât să încercăm să fim mai buni, să iertăm din inimă celor care ne-au greșit, să avem starea de rugăciune în minte și să dobândim pacea pe care cu toții o dorim și o căutăm, dar din nefericire...puțini o și aflăm. Nu știu câți dintre noi au încercat să caute cu adevărat liniștea sau câți s-au ostenit în a încerca (măcar) să-și liniștească gândurile... Spun aceasta pentru că, fără să vreau, realizez că aproape toți dintre cei cu care sunt în contact permanent își duc viața într-un zbucium continuu, cu gândurile răvășite, agățându-se cu disperare de sloganul „viața merge înainte”! Poate ar trebui să nu reacționez și să mă închid în propria-mi carapace cu convingerea că fiecare are calea sa de urmat. Poate că nu ar fi nicio problemă dacă acești oameni nu ar transmite (uneori involuntar) această stare de permanentă neliniște și persoanelor cu care intră în contact.

„Pace” nu este decât un singur cuvânt, însă un adânc fără limite, o stare sufletească după care tânjim toți, fără nicio deosebire, un dar ce poate face minuni în viața noastră. O necesitate căreia nu-i dăm nicio importanță, căci uităm ce înseamnă să ai pace, să trăiești în liniște sufletească sau poate n-am avut-o niciodată ca să știm ce am pierdut.

Să ne aducem aminte că primul mesaj al Domnului Hristos la întâlnirea cu Apostolii (după Înviere) a fost: Pace vouă!; „Și fiind seară, iar ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă!” (Ioan 20, 19).

Duminică de duminică, la fiecare slujbă, Domnul Hristos, prin slujitorii săi, nu încetează să ne binecuvânteze cu pacea Sa. Însă foarte puțini dintre noi au pace. Vă scriu aceste rânduri pentru că observ pe zi ce trece cât de important este să ai pace, ce mare dar este, dar la care nu luăm aminte decât foarte rar. Înainte de toate trebuie să avem credință, așa vom câștiga și pacea, iar pacea ne va îndemna

la ascultarea față de Dumnezeu. Mă întreba cineva dacă nu îmi este greu în a face „ascultare la altar”. Răspunsul a fost NU. Nu, pentru că știu că „orice veți cere de la Tatăl, El vă va da” (Ioan 16,23). Și apoi, când ești sub ascultare, dacă faci ceea ce ți se spune, nu ai cum să greșești! Știu doar că atunci când vin la biserică, trebuie să „slujesc” scopului pentru care am venit, nicidecum gândurilor ce vin din exterior.

De aceea, cred și mărturisesc că pacea își are rădăcina în credință, dar se desăvârșește în ascultare. Toate sunt accesibile, dar trebuie urmate în ordinea corectă. Sfântul Nicolae Velimirovici spunea: „Credința este cea mai curată cale spre cunoaștere”, iar cunoașterea îți întărește credința în care nu va exista nicio îndoială. Iar atunci când nu vom avea îndoieli, vom putea spune că avem pace în privința credinței.

Dar pacea trebuie păstrată și în viața de zi cu zi. Păi, dacă trăiesc cu credință, atunci „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt.” (Sf. Ioanichie), de ce să mă tulbur? Ca orice dar dumnezeiesc, pacea ușor se pierde, dar greu se dobândește!

Atunci trebuie să învățăm să ascultăm de Domnul Hristos, iar când suntem la Sfânta Biserică este nevoie să ascultăm de părintele slujitor, care nu este altceva decât cuvântul Domnului Hristos pentru noi. Ca să ascultăm cu adevărat, trebuie să avem pace în suflet; iar ca să avem pace în suflet, trebuie să ne smerim; ca să ne smerim, trebuie să avem dragoste; ca să avem dragoste, trebuie să cunoaștem; și ca să cunoaștem, trebuie să cercetăm; ca să cercetăm, trebuie să avem dorință; ca să avem dorință, trebuie să ne fi întâlnit cu Domnul Hristos!

Pacea aduce ascultare și ascultarea pacea, pentru că așa cum nu poți deosebi căldura de lumină (sau lumina de căldură), tot așa și pacea trăiește în ascultare și invers! Amândouă se păstrează vii prin rugăciune și se desăvârșesc în iubire.

Știu că, ascultând de sfaturile părintelui duhovnic și de părintele paroh (când sunt sub ascultare) pot avea pacea necesară în rugăciune și în viață, iar având pace voi trăi în Domnul! Am observat că pacea se pierde prin sentimentul că celălalt te-a nedreptățit, prin ținerea de minte a răului și prin refuzul de a accepta pe cel de lângă tine cu defectele lui. Într-adevăr, sunt oameni care ne nedreptățesc cu voie sau fără de voie, dar aveți impresia că s-ar fi comportat altfel cu Domnul Hristos? În mediul în care lucrez (dar nu numai) realizez că ținerea de minte a răului este ceva „la modă” sau mai bine spus ceva caracteristic omului care nu prea ajunge la biserică sau chiar a ateismului funcțional, după cum spunea și părintele Iulian. Cred că „sindromul” ținerei de minte a răului nu face altceva decât să aducă întuneric în

mintea și în sufletele noastre! Dar și eu, ca să nu mă mândresc, nu trebuie să mă raportez la cei de lângă mine, ci trebuie să mă corectez pe mine. Ar fi bine să avem permanent în gând: „Oare ce ar face Domnul Hristos în clipa aceasta? Ajută-mă Doamne să dau viață prezenței Tale în această clipă!”.

Este greu sau chiar aproape imposibil! Însă știm că, chiar dacă drumul este anevoios și cărarea este îngustă, și iubirea este nemărginită! Și mai mult decât atât, nu ați văzut sau ați simțit că atunci când nu găseați o soluție într-o anumită situație, Domnul Hristos a „rezolvat” toate încurcăturile voastre? Dacă L-am fi lăsat să fie cârmuitorul vieții noastre, nu am fi pierdut pacea. Sau nu ne-am fi pierdut în griji, în deznădejde și în tristeți.

Cred că este cu neputință sufletului a avea pace, dacă nu vom cere Domnului din răspuseri a iubi pe toți oamenii. Domnul Hristos știa că, de nu vom iubi pe vrăjmași, pace în suflet nu va fi și de aceea ne-a dat poruncă „iubiți pe vrăjmașii voștri!”. De nu vom iubi pe vrăjmași, sufletul doar când și când va fi ca și liniștit; dar de iubim pe vrăjmași, pacea în suflet va rămâne zi și noapte.

În încheiere, vă transcriu un citat al Cuviosului Părinte Siluan Athonitul care mi-a plăcut foarte mult și care sintetizează în câteva cuvinte tot ceea ce trebuie să știm pentru a dobândi liniștea de care cu toții avem atâta nevoie: „Păstrează în suflet pacea harului Duhului Sfânt; nu o pierde pentru lucruri mărunte. De vei insufla pace fratelui tău, Domnul îți va da nemăsurat mai mult, dar dacă îl vei mârni, atunci și asupra sufletului tău se va abate mârnierea. Să viețuim în pace și în dragoste, și atunci Domnul ne va asculta și ne va da tot lucrul folositor ce Îi vom cere.”.

Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

**Ascultarea de duhovnic este viață veșnică,
scară cerească, suire grabnică, bogăție de
cununi, lucru îngeresc, lupta nepătimirii, suire
și călătorie la cer. Ascultarea împlinește
toate poruncile, pe toate le îndreaptă, pe toate
le face și le zidește, iar pe suflet, în chip [...]**

— Sfântul Grigorie Sinaitul

Rugăciunea lui Iisus e un medicament pentru suflet

Rugăciunile sunt ca niște scrisori trimise lui Dumnezeu. Unele sunt scrise cu lacrimi, cu mâhnire, cu durere. Îl rugăm pe Dumnezeu să ne ierte pentru tot ce am greșit, să ne ajute în necazurile pe care le avem, să fie cu noi, să ne lumineze mintea, să ne întărească, să ne dea putere din puterea Sa cea Dumnezeiască. Cu cât sunt mai mari încercările prin care trecem, cu atât să ne fie mai mare credința și mai puternică rugăciunea.

Cu atât mai mult trebuie să cerem de la Dumnezeu mila și ajutorul Lui. Și vom vedea că, cu cât ascultăm mai mult de Dumnezeu, cu atât ascultă și El rugăciunile noastre.

Neîncetata chemare a numelui lui Dumnezeu îl vindecă pe om de patimi. Când îl rostim, numele lui Iisus e ca un medicament care tămăduiește. El nu trebuie invocat numai când suntem bolnavi sau numai când avem ispite și probleme. El nu se rostește numai cu buzele sau în gând, ci și cu inima. Numele Lui e sfânt, preacurat, preadorit, căci este Dumnezeu.

Să ne gândim la Iisus ca la Dumnezeu care are putere și poate face minuni cu puterea Sa. El ne vede și ne aude când ne rugăm și văzând credința noastră, trimite harul Său, care face minuni.

Părintele Arsenie Boca spunea adesea despre cât de important este să conștientizăm și să ne deprindem cu prezența lui Dumnezeu. Fiecare om trebuie să știe că Dumnezeu este cu el în tot locul, în toată vremea. El este singurul care ne vede durerea și ne cunoaște gândurile, și tot El este singurul care ne aude plânsul și ne ajută în purtarea crucii pe care o avem de dus.

Când cineva se roagă lui Dumnezeu cu tărie, cu inima înfrântă și smerită, cu convingerea că Dumnezeu îl poate ajuta, atunci el se lasă în voia Lui și primește o putere vindecătoare, care este puterea Harului sau a Duhului Sfânt.

Părintele Arsenie Boca îi îndemna pe credincioși să citească mai ales Acatistul Domnului Iisus Hristos și Paraclisul Maicii Domnului.

Sursa: www.produsemanastiresti.ro – „Am auzit un sfânt vorbind: Părintele Arsenie Boca”, Editura Accent Print, Suceava, 2013

Ajunge ca inima să fie lipită de rugăciune

Si nu-mi spune că fiind ocupat încontinuu cu problemele vieții de zi cu zi, nu poți alerga mereu la biserică să te rogi. Să zicem că nu poți să te duci la biserică. Însă oriunde te-ai afla, nimic nu te împiedică să ridici sufletul tău jertfelnic Domnului.

Nu te împiedică nici locul, nici ora. Și chiar dacă nu îngenunchezi, nu plângi și nu-ți ridici mâinile spre cer, rugăciunea va fi desăvârșită dacă gândul tău este îndreptat cu totul spre Dumnezeu.

Dacă nu poți merge la biserică, atunci când mergi pe drum, când te afli la piață, când călătorești pe mare, când ești la lucrul tău, când pregătești de mâncare, când cultivi pământul sau orice altă treabă faci, roagă-te cu stăruință și neîmprăștiere a cugetului. Lui Dumnezeu nu-i pasă de locul unde suntem. Ajunge ca inima să fie lipită de rugăciune și gândul să fie curat. Uite, Sfântul Apostol Pavel s-a rugat nu în biserică, stând în picioare sau în genunchi, ci în închisoare, întins pe spate, pentru că picioarele sale erau strânse în butuci. Dar fiindcă s-a rugat din toată inima, temeliile temniței s-au zguduit, legăturile s-au desfăcut, iar temnicerul a crezut în Dumnezeul cel adevărat, botezându-se cu întreaga sa familie (Fapte 16, 25-35).

Sursa: Sfântul Ioan Gură de Aur, Problemele vieții, Editura Egumenița, pp. 194-195

Cum testezi dacă ai iertat pe cineva cu adevărat?

Zilele acestea, discutam cu un tânăr care tocmai s-a căsătorit. Are o femeie cu frică de Dumnezeu, însă la care a observat că nu iartă câțiva oameni, așa după cum s-ar cuveni, creștinește, din toată inima.

Acest tânăr m-a întrebat cum e să ierți cu adevărat. Atunci l-am întrebat și eu: „Dar tu, cum crezi? Cum ar fi corect să ierți?”.

Răspunsul m-a impresionat: „Cred că a ierta înseamnă să regreți tot răul ce s-a produs între tine și altă persoană, apoi să uiți, deci să-ți treacă supărarea, ca până la urmă să ajungi la clipa când să aștepti reîntâlnirea cu cel ce te-a supărat cândva și să-l îmbrățișezi frățeste”.

Așa ar arăta iertarea adevărată: să dorești și să aștepti clipa reîntâlnirii cu cel care te-a supărat sau l-ai rănit altădată.

Iertarea face parte din iubire. Nu iertăm, înseamnă că nu am ajuns la dragoste.

Sursa: www.altarulcredintei.md - Pr. Octavian MOȘIN

Strofe pentru suflet

Înțelepciune

Copil frumos, te-aș ține-ascuns
în locul unde n-au pătruns
nici răutatea, nici mânia,
în locul unde e stăpână bucuria.

Și ți-aș păstra deștelenită
grădina vieții, și-nflorită,
ca un surâs să fie fiecare floare,
pe chipul tău să râdă lumina de la
soare.

Și ți-aș așterne dragoste în cale,
din suflet aș lăsa să scuture petale,
ca să nu simți nici pietre ascuțite și nici
spini,
să nu te rățăcești prin măracini.

Vise înalte ți-aș păzi în palmă,
iar zborurilor tale le-aș ține vremea
calmă,
și timpul l-aș supune și l-aș îmblânzi,
l-aș pune în clepsidră și ți l-aș dăru.

Dar nu știu cum să fac acestea toate,
nu era scris în nicio carte,
și nu cred că a fost vreun înțelept
care știa ceva și a păstrat secret.

Și-atunci tot ce rămâne e să îți dau
povețe,
să te învăț că lumea are multe fețe,
să îți arăt cum sufletul se oțelește,
dar dragostea din el e cea care te crește.

Să-ți spun că din durere iei putere,
că pentru a clădi un vis de multe ori se
cere
să lași bucăți de suflet să se sfâșie din
tine;
dar să nu-ți pară rău când tot ce faci e
bine!

Să nu uiți idealuri chiar dacă ți se pare
că s-au pierdut cândva în neagră
depărtare!
Oricât de întuneric, mai sunt câteva
stele;
să cauți mereu zborul și să ajungi la
ele!

De cazi, să te ridici mai sus
și să răsari chiar dacă soarele-a apus!
Dacă pierzi astăzi, poți învinge mâine;
să nu-ți vinzi inima pe-un colț de
pâine!

Să nu uiți niciodată să fii bun și drept,
să nu te pleci, dar să fii înțelept!
Și vieții să-i surâzi, să știi cum să te
bucuri
de împliniri înalte și de mărunte
lucruri!

Iar la sfârșit, când scazi și când aduni,
când timpul ce-ți rămâne e cât să-l ții
în pumni,
să-ți fie gândul liniștit și inima senină
că ai trăit frumos și viața ți-a fost plină.

Autor: Carmen Pricop

Mărturia boierului Nicolae Roznovanu despre icoana Maicii Domnului de la Socola

*T*ot în curgerea Postului Mare, într-o seară după Pavecerniță, pe când noi ne aflam la cină, ni se vestește că a venit marele boier Nicolae Roznovanu, cu toată familia sa, ca să se închine la sfânta icoană. Noi am întrerupt cina și ne-am grăbit cu toții a merge la biserică.

Roznovanu cu familia sa stăteau înaintea icoanei și au cerut detalii despre minune; i s-a dat o lumânare aprinsă, i s-au arătat șiroaiele lacrimilor, i s-a spus cum lacrimiază și că acele lacrimi se ivesc periodic, fără ca cineva să priceapă cum se produc; a întrebat pe ecleziarh dacă n-are păstrat bumbac udat de sfintele lacrimi ale Maicii Domnului, ca să le trimită ca binecuvântare fiului său la Paris. Ecleziarhul i-a și dat o părticică din acel bumbac prețios.

Între acestea, Roznovanu, care era un boier cucernic și cu frica lui Dumnezeu, privea cu atenție în figura acestei icoane, când deodată, peste toată așteptarea, sclipesc cele două puncte brilantă în ochii icoanei; toți cei de față strigară uimiți: „Lăcrimează!”. Atunci, Roznovanu, înspăimântat de minune, cade în genunchi strigând în grecește: Μέγας εἶ Κύριε καὶ Θαυμαστά τὰ ἔργα σου! (Mare ești,

Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale!). Exemplul lui îl urmă toată familia. După o mică pauză de extaz, Roznovanu, adresându-se corului, zise: „Cântați paraclisul!”. Paraclisul fu cântat de amândouă corurile, grecește.

Cât a ținut paraclisul, Roznovanu și cu familia sa au stat în genunchi – o jumătate de ceas, plângând și rugându-se Sfintei Fecioare. La sfârșitul paraclisului, după închinarea la sfânta icoană, a declarat că el, spre proslăvirea Sfintei Fecioare, care l-a învrednicit să vadă o așa mare minune, va îmbrăca sfânta icoană cu argint și o va polei cu aur, spre amintire generațiilor viitoare de această mare minune.

Această promisiune, marele boier a împlinit-o în anul curgătoriu 1855; pe îmbrăcămintea de argint a icoanei, dedesubt se citește următoarea inscripție a ctitorului: „Pomenește, Doamne, pe robii Tăi, Niculai, Măria, Nicolai și fiii lor, 1855, Mai”. Această inscripție, între altele, ne arată că marele boier Roznovanu, deși nu era teolog, dar fiind crescut în principiile credinței ortodoxe, știa că închinarea sfinților și a icoanelor lor se îndreaptă către Dumnezeu Cel Care i-a proslăvit, pentru că prin ei s-a manifestat și se manifestă atotputernicia și voința lui Dumnezeu pe pământ, că sfinții și în cer, și pe pământ, sunt organe ale dumnezeirii în raport cu neamul omenesc. De aceea, Roznovanu, deși mișcat adânc de minunea ce văzuse la icoana de la Socola, el adresează rugăciunea sa din inscripție către Dumnezeu: „Pomenește, Doamne, pe robii Tăi” ș.c.l.

(Episcopul Melchisedec Ștefănescu, Tratat despre cinstirea și închinarea icoanelor în Biserica Orthodoxă și despre icoanele făcătoare de minuni din România orthodoxă, București, 1890, pp. 28-41)

**Doamne, dă-mi seninătatea să accept ce nu pot
schimba, curajul să schimb ceea ce pot și
înțelepciunea să le deosebesc.**

27 de cuvinte de folos de la Sfântul Părinte Paisie Aghioritul

Opersoană inteligentă este cea curățată de patimi.

Să încercăm să ne izbăvim de patimile și de greșelile de care ne e plină inima. Toate dobitoacele lumii viețuiesc întru ea. În fiecare zi să ne slobozim inima.

Inima e curățată cu lacrimi și cu suspine. Un singur suspin al sufletului ce pătimește are aceeași putere ca două găleți de lacrimi.

Dumnezeu ne observă inima și-i cercetează conținutul. Să ne cercetăm neîncetat, să ne căim de trecut și să ne temem de neputințele noastre. Cu toate acestea, să nu ne pierdem nădejdea în mântuirea noastră.

Să luptăm cu toate puterile pentru a dobândi raiul. Poarta este strâmtă. Să nu-i ascultăm pe cei ce ne zic că vom fi mântuiți cu toții – aceasta este o capcană a satanei, ca să nu luptăm.

Să punem mai multă greutate în lupta duhovnicească. Rugăciunea ne păzește în legătura cu Dumnezeu – iar legătura cu Dumnezeu trebuie să fie permanentă.

Rugăciunea este oxigenul sufletului.

Studiul Sfintei Scripturi ajută foarte mult rugăciunea. Încălzește sufletul și călăuzește în lumea duhovnicească pe omul ce se roagă.

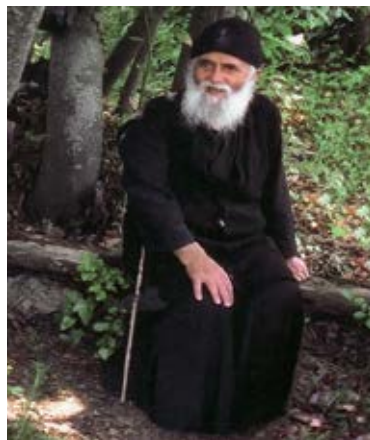
Când rugăciunea slăbește, ea arată uscăciunea duhovnicească și moleșeala. Împotriva unora ca acestea trebuie folosite rugăciuni scurte și îndeosebi rugăciunea lui Iisus.

Cel ce luptă vreme îndelungată și nu vede sporire duhovnicească, are mândrie și iubire de sine. Sporirea duhovnicească există acolo unde este multă smerenie.

Sporirea noastră duhovnicească depinde de noi. Același lucru este adevărat despre mântuire: nimeni altcineva nu ne poate mântui.

Atunci când judecăm greșelile altora, ar trebui să știm că vederea noastră duhovnicească nu este curățată.

Nu ar trebui niciodată să judecăm. Când vedem pe cineva căzând în păcat, ar trebui să plângem și să-I cerem lui Dumnezeu să îl ierte.

Când iubirea de sine ne stăpânește, un lucru de nimic devine o mare dispută.

Noi toți, tineri și bătrâni, avem multă iubire de sine și nu primim sugestiile și observațiile. Avem totul, toți suntem înțelepți.

Cel ce își ajută aproapele, primește ajutor de la Dumnezeu. Cel ce critică oamenii cu invidie și răutate, Îl are pe Dumnezeu drept critic.

Cine este în ziua de azi interesat de celălalt? Nimeni. Totul pentru sine, nimic pentru ceilalți. Va trebui să dăm socoteală pentru aceasta, căci Dumnezeu Care este tot numai Iubire, nu va ierta această indiferență a noastră față de semenul nostru.

Dumnezeu Care este tot bunătate, Părintele nostru iubitor Care Se îngrijește de noi, ne dă toate cele bune ca noi să le împărțim cu cei ce au nevoie de ele, însă noi păstrăm totul pentru noi. Dumnezeu nu ne va ierta aceasta. Va trebui să dăm seama pentru silința pe care nu ne-am dat-o și pentru învârtosarea inimii noastre.

Dumnezeu îngăduie ca omul să aibă multe încercări, boli și nenorociri și alte rele de la oamenii ce ne înconjoară – calomnii, blesteme, nedreptăți. Noi trebuie să le primim pe toate răbdători, fără să ne mâhnim, ca pe niște binecuvântări.

Când cineva ne tratează urât, pe nedrept, trebuie să ne bucurăm și să-l privim pe cel ce s-a purtat așa ca pe un mare binefăcător, căci el face cu putință pentru noi agonisire de comori în viața ce va să fie.

Dumnezeu ne dă numeroase ocazii de a dobândi raiul, însă noi nu primim aceste daruri, le respingem.

Să nu avem încredere în noi. Încrederea în sine este un mare obstacol pentru dumnezeiescul har. Nu ar trebui să avem încredere absolută decât numai în Dumnezeu. Când ne încredințăm Lui în toate, El este obligat să ne ajute.

Dați-vă inima toată lui Dumnezeu, nu lumii. Cel ce și-a dat inima lumii este un vrăjmaș al lui Dumnezeu.

Cel ce nu lucrează decât doar spre folosul său este un om inutil.

Viața este o proslăvire și o mulțumire permanentă lui Dumnezeu. Cel mai mare păcat este nemulțumirea, iar cel mai mare păcătos este cel nemulțumitor.

Timpu ne-a fost dat de Dumnezeu ca noi să îl folosim bine, luptând în permanență pentru mântuirea sufletelor noastre.

Cu cât trăim în viața lumii, cu atât devenim mai neliniștiți. Nu aflăm odihnă decât dinaintea lui Hristos, căci omul este făcut pentru Dumnezeu! Starea noastră firească este aceea de a fi cu Dumnezeu.

Credința pentru copiii de toate vârstele

Leneș sau mândru

Un tânăr era leneș și mândru și dorea să scape de una din două. El s-a dus la duhovnic, s-a spovedit îndelung și apoi și-a exprimat dorința aceasta arzătoare, de a renunța la una din două: ori la lene, ori la mândrie.

Părintele cumpăni un pic și zise:

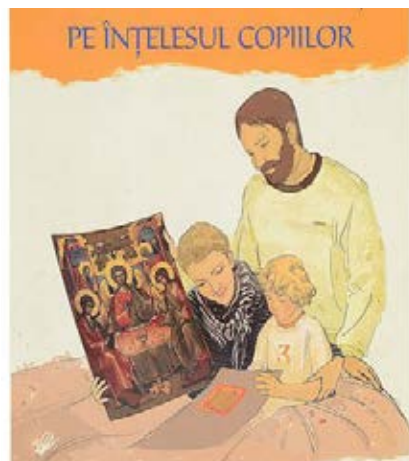
- Fiule, află că leneșul îl cunoști după lucrarea sa, fiindcă nu țipă niciodată „Sunt leneș! Ajutați-mă să fac cutare lucru sau cutare!”. El pur și simplu nu face! La fel și pe omul mândru, n-ai să-l auzi cum spune „Iertați-mă, știți, sunt cam mândru!”. El pur și simplu face lucrările mândriei.

Și mai zise părintele:

- A recunoaște lenea din tine este ca și cum ai făcut primii pași spre hărnicie, după cum a recunoaște mândria din tine, este primul pas spre a înfia smerenia. Cel mai bine este să te rogi! Dumnezeu te va ajuta astfel să te cureți și de o patimă, și de alta. Iar o patimă, să știi, că niciodată nu lucrează singură. Din prea multă lene, se naște și mândria, căci lipsindu-ne de lucrările lui Dumnezeu, se așază în noi mândria... Și la fel, din prea multă mândrie, se naște lenea, căci ai impresia despre tine că ești ceva sau cineva și te lenevești în ascultări și împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Dacă vrei să alegi una din două, alege rugăciunea!

Auzind acestea, copilul plecă spre casa lui mai îndreptat.

Povestire inclusă în cartea NESTEMATE DUHOVNICEȘTI vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

De dorit și minunat ar fi ca orice copil să cunoască numai aceste trei căi sau școli:

- 1) a căminului, pentru a deprinde virtutea ascultării;
- 2) a școlii, spre luminarea minții prin învățătura cărții;
- 3) a Bisericii, întru dobândirea evlaviei, întărirea credinței și sporirea

în har, spre mântuire și desăvârșire.

Ignatie Monahul

Doamne, Doamne ce minune

Doamne, Doamne ce minune
Vine către mine.
Îngerășii lin coboară,
Ce frumos, în prag de seară!
Copilaș, Domnul Iisus,
Pe-o rază vine de sus.
Fiu al Tatălui Ceresc,
Doamne, Doamne-Ți mulțumesc!
În minunea ce ne vine,
Ne-ai trimis mare minune,
Cea mai mare pe pământ,
Pe Iisus, pe Domnul Sfânt!

Ghicitori

Casa mare-și duce-n spate,
Pe tălpi adevărate,
Iar pe unde trece lasă
Fir de argint și de mătase.

Melcul

Zi și noapte
Stau de pază;
N-am picioare
Și tot umblu;
N-am nici mână
Și tot bat.

Cearșul

Somn

Îngenunchează, mamă,
Să ne rugăm mereu
Când îngerii sărută
În taină somnul meu.

Închide-mi ochișorii
Când îngeri mă privesc,
Să-mi mângâie-obrajorii
Când stele strălucesc.

Învăță-mă ce-i bine,
Ferește-mă de rău,
Căci au venit pe lume
Trimiși de Dumnezeu!

Sfântul prooroc Ilie Tesviteanul

Sfântul Ilie provine din Tesvi în Galaad, făcând parte din tribul lui Aaron. Așadar, Sfântul Ilie era preot.

De mic copil, era foarte credincios, fiind mereu în poruncile Legii, postind și rugându-se neîncetat, lucruri care l-au făcut să fie privit drept modelul vieții mănăstirești. Acesta a activat în Regatul de Nord, unde rege era Ahab. Acesta din urmă s-a căsătorit cu Isabela, o principesă păgână care l-a convertit la idolatrie, astfel marcând începutul persecuției proorocilor și credincioșilor.

Sfântul Ilie i s-a adresat direct lui Ahab și încerca să îl aducă pe calea cea bună, însă Ahab refuza. La spusele Profetului, o secetă groaznică se abătu asupra locului, lăsând pagube inimaginabile în urma sa: pământul a fost ars, oamenii și animalele mureau din lipsa hranei și a izvoarelor, iar natura murea și ea odată cu restul celor vii. Dumnezeu îi spune Proorocului să părăsească ținutul, iar acesta se conformă și, acoperit cu o piele de vițel și una de oaie, merge la râul Chorrath, situat dincolo de Iordan, în apropierea bisericii Hozeva. Aplecându-se să bea apă, Dumnezeu îi trimisese corbi – animale considerate impure și crude față de progeniturile lor, în concepția evreilor – pentru a-i aduce pâine și carne, să îi stârnească astfel mila Proorocului. Odată ce seca și cascada, Domnul îl trimise la Sarepta din Sidon, călătorie menită de a-i deschide ochii lui Ilie.

În drumul său, Ilie dă de o văduvă cu un copil, căreia îi cere să îi facă o pâine cu făina și uleiul pe care le mai avea. Aceasta, ca gazdă primitoare, îi face pe plac lui Ilie, iar acesta îi promite că va avea făină și ulei până când seceta va înceta. La câteva zile, fiul văduvei muri, iar aceasta îl bănuie că i-a ucis copilul. Totuși, Ilie luă trupul copilului și îl urcă la etaj și suflă de trei ori asupra trupului, chemându-l pe Dumnezeu și copilul învie.

Simțind că urmează să meargă la Ceruri, îl alege ca succesor al său pe Elisei. Dată fiind credința și personalitatea de care a dat dovadă, Dumnezeu îl mută pe Ilie din viața pământească direct în cea cerească fără a trece prin poarta morților.

Adormirea Sfintei Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

Adormirea Sfintei Ana este prăznuită în fiecare an pe 25 iulie. Sfânta Ana era din seminția lui Levi și a fost fiica Mariei și a preotului Natan din neamul lui Aaron. Aceștia au trăit în timpul reginei Cleopatra a Egiptului (69-30 î.Hr.). Preotul Natan a avut trei fiice: Maria, căsătorită în Betleem, a născut pe Salomi; Sovi, căsătorită tot în Betleem, a născut pe Elisabeta, soția preotului Zaharia și mama Sfântului Ioan Botezătorul; Ana, căsătorită în Galileea cu Ioachim și a născut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Deci Salomi, Elisabeta și Sfânta Fecioară Maria au fost verișoare primare.

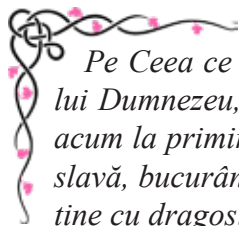

Sfânta Ana, după ce a născut pe mântuirea a toată lumea, după ce a înțărcat-o și după ce a dăruit-o în biserică la vârsta de trei ani, ca pe un dar fără de prihană lui Dumnezeu Atotțiitorul, a viețuit cealaltă vreme a vieții sale în post, rugăciuni și faceri de bine către cei lipsiți, și s-a dus în pace către Domnul, la vârsta de 69 de ani. Sfântul Ioachim s-a săvârșit la 84 de ani, încât Sfânta Fecioară Maria, pe când se afla încă în templu, la vârsta de 11 ani, a rămas fără părinți.

Sfânta Ana a fost bunica după trup a Domnului nostru Iisus Hristos. După moartea lui Ioachim, Sfânta Ana s-a dus la Ierusalim lângă Sfânta Fecioară Maria.

Sfânta Ana, mama Maicii Domnului, este socotită ocrotitoarea copiilor și a maternității, căci ea a zămislit la bătrânețe, după multe rugăciuni, lacrimi și post.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Pe Ceea ce a născut Viața, în pânțele o ai purtat, pe Curata Maica lui Dumnezeu, de Dumnezeu Gânditoare, Sfântă Ana. Pentru aceasta, acum la primirea cerească, unde este locașul celor ce se veselesc întru slavă, bucurându-te acum te-ai mutat; cere pentru cei ce te cinstesc pe tine cu dragoste, iertare de greșeli, pururea fericită.

Calendar creștin ortodox - Iulie 2019

- 1 L †) Sf. Ier. Leontie de la Rădăuți; Sf. Mc. doctori fără de arginți, Cosma și Damian
- 2 M † Aducerea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în Vlaherne; †) Sf. Voievod Ștefan cel Mare
- 3 M Sf. Mc. Iachint; Sf. Anatolie, Patriarhul Constantinopolului
- 4 J Sf. Andrei, Arhiep. Cretei; Cuv. Marta
- 5 V † Cuv. Atanasie Atonitul; Cuv. Mc. Ciprian
- 6 S Cuv. Sisoe cel Mare; Sf. Mc. Lucia; Sf. Mc. Arhip și Filimon
- 7 D **Sf. M. Mc. Chiriachi; Cuv. Toma din Maleon și Acachie**

Duminica a III-a după Rusalii (Despre grijile vieții); Ap. Romani V, 1-10; Ev. Matei VI, 22-23; glas 2, voscr. 3

- 8 L Sf. M. Mc. Procopie; Sf. Mc. Epictet și Astion
- 9 M † Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Neamț; Sf. Sfințiți Mc. Pangratie și Chiril; Sf. Mc. Andrei și Prov
- 10 M Sf. 45 de Mc. din Nicopolea Armeniei; Sf. Mc. Apolonie, Vianor și Siluan
- 11 J Sf. M. Mc. Eufimie; Sf. Olga, împărăteasa Rusiei; Cuv. Leon din Mandra
- 12 V † Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Prodromița de la Muntele Athos; Sf. Mc. Proclu și Ilarie; Sf. Veronica
- 13 S Soborul Sf. Arhanghel Gavriil; Cuv. Ștefan Savaitul; Cuv. Sara
- 14 D **Sf. Ap. Achila; Sf. Mc. Just și Iraclie; Cuv. Nicodim Aghioritul**

Duminica a IV-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul IV Ecumenic; Vindecarea slugii sutașului); Ap. Romani VI, 18-23; Ev. Matei VIII, 5-13; Ioan XVII, 1-13; glas 3, voscr. 4

- 15 L Sf. Mc. Chiric și Iulita; Cuv. Iosif, Arhiep. Tesalonicului; Sf. Vladimir, Luminătorul Rusiei
- 16 M Sf. Sfințit Mc. Atinoghen cu cei 10 ucenici ai săi; Sf. Mc. Avudim și Faust
- 17 M Sf. M. Mc. Marina; Sf. Ier. Eufrasie
- 18 J †) Sf. Mc. Emilian de la Durostor; Sf. Mc. Iachint, Pavel și Valentina
- 19 V Cuv. Macrina, sora Sf. Vasile cel Mare; Cuv. Die
- 20 S †) Sf. Slăvitul Prooroc Ilie T esviteanul
- 21 D **Cuv. Simeon și Ioan Pustnicul; Sf. Prooroc Iezechiel; †) Cuv. Rafail și Partenie de la Agapia**

Duminica a V-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei); Ap. Romani X, 1-10; Ev. Matei VIII, 28-34; IX, 1; glas 4, voscr. 5

- 22 L Sf. Mironosiță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena; Cuv. Mc. Marcelia
- 23 M Aducerea Moaștelor Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Trofim și Teofil
- 24 M Sf. M. Mc. Hristina; Sf. Mc. Ermoghen
- 25 J Adormirea Sf. Ana; Cuv. Olimpiada și Eupraxia
- 26 V Sf. Sfințit Mc. Ermolae; Sf. Mc. Paraschevi din Roma; †) Sf. cuv. Ioanichie cel Nou de la Muscel
- 27 S †) Sf. M. Mc. și Tămăduitor Pantelimon; Cuv. Antuza
- 28 D **Sf. Ap. și diac. Prohor, Nicanor, Timon și Parmena**

Duminica a VI-a după Rusalii (Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Romani XII, 6-14; Ev. Matei IX, 1-8; glas 5, voscr. 6

- 29 L Sf. Mc. Calinic, Mamant și Veniamin; Sf. Mc. Teodota cu fiii săi
- 30 M Sf. Ap. Sila, Silvan, Crescent, Epenet și Andronic; Sf. Mc. Iulita; Sf. Mc. Valentin (Lăsatul secului pentru Postul Adormirii Maicii Domnului)
- 31 M Înaintepăznuirea scoaterii Sf. Cruci; Sf. și Dreptul Evdochim; Sf. Iosif din Arimatea (Inceputul postului Adormirii Maicii Domnului)

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cuprins:**Pag.**

Credința - izvor de pace	1
Rugăciunea lui Iisus e un medicament pentru suflet	4
Ajunge ca inima să fie lipită de rugăciune	5
Cum testezi dacă ai iertat pe cineva cu adevărat?	6
Strofe pentru suflet	7
Mărturia boierului Nicolae Roznovanu despre icoana Maicii Domnului de la Socola	8
27 de cuvinte de folos de la Sfântul Părinte Paisie Aghioritul	10
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul prooroc Ilie Tesviteanu	14
Adormirea Sfintei Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu ...	15

Colectivul de redacție:**Președinte:**

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424